

LUCIE BECHYNKOVÁ

OPRAVDOVÉ

ZLOČINY

**ZÁKULISÍ A DETAILS
NEJZÁSAZNĚJŠÍCH SVĚTOVÝCH PŘÍPADŮ**

 C PRESS

Opravdové zločiny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Bechynková

Opravdové zločiny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LUCIE BECHYNKOVÁ

Opravdové zločiny

© Lucie Bechynková, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-264-3706-2

ISBN e-knihy 978-80-264-3709-3 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-3710-9 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-3708-6 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Obsah

H. H. Holmes	8
Boy in the box	16
West Memphis three	20
Grim Sleeper	34
Toy-box killer	40
Únos Jaycee Lee Dugardové	46
Záhada Hinterkaifeck	50
Lobster Boy	56
Hello Kitty Murder	60
Night Stalker	64
Acid Killer	72
Candy Man	76
Záhada Bobbyho Dunbara	82
Butcher Baker	88
Samuel Little	94
Fantom z Heilbronn	98
Jeffrey Dahmer	102
Bratři Menendezovi	110
Tragédie washingtonské elity	120
Upírský Ježíš	126
Matky vražedkyně?	132
Prcek násilník	140
Poslední popravení v USA	146
Manželství plné tajemství	156
Happy Face Killer	162
Únos Patty Hearstové	172
Masakr v Ramallu	180
Nejlepší bankovní loupež	184
Záhadný dům	196
Ledař	202
Děští vrazi	212
Milovník žen	220
Poslední koncert	226
Vražda, která otrásla Renem	232
Královna krásy	236
Nemám ráda pondělí!	242
Black Widow	250
Ztracená	256
Zločinožrouti	263

Milí čtenáři,

pokud znáte podcast Opravdové zločiny nebo jste přímo zločinožrouti (i když z toho občas nemůžete spát nebo jste trochu paranoidní), asi tušíte, co vás v této knize čeká. Pokud název Opravdové zločiny vidíte poprvé, doufám, že vás krimi téma chytne stejně jako mě.

Samozřejmě kniha není podcast, chtěla jsem proto přidat větší kousek sebe a taky větší kousek vás. Tyto stránky tak nejsou biografii vrahů ani encyklopedií deliktů. Mojí snahou bylo převyprávět zločiny, které se staly, lidsky a po svém. Všechna fakta v nich jsou ovšem skutečná, nic jsem nepřibarvila ani nepozměnila.

Co jsem pozměnila, jsou jména tří zločinožroutů z oboru – právníčky, kriminalisty a vězeňského dozorce. Aby mi mohli vyprávět opravdu na dřevě, slíbila jsem jim anonymitu. Snad se na mě za to nebudete zlobit. Ale všichni existují a kromě jejich jmen jim můžete věřit všechno. Ze srdce jim děkuji!

A protože podcast natáčím se svojí kamarádkou Bárou, možná vás napadne, proč ona není součástí knihy, kterou právě držíte v ruce. Nebojte, máme se pořád rády, jen máme každá trochu jiné sny. Mezi ty moje patřilo vydat knihu. Ale víc vám k tomu prozradí sama Bára, kterou jsem poprosila o přání tomuto mému „dítěti“.

Ted' už vás nebudu zdržovat od čtení, doufám, že se vám bude knížka líbit. Je první, buďte k ní hodní.

A taky zůstaňte na svobodě a naživu.

Lucie Bechynková

V životě by mě nenapadlo, že zrovna já budu mít někdy tu možnost psát přání do knihy. Vážím si toho o to víc, že je to pro člověka, který mi je tak blízký. Lúca často mluvila o tom, že její sen je vydat jednou svoji vlastní knihu. Ale jak se říká, všechno chce svůj čas...

Když teď držíte tuto knihu v rukou, máte důkaz, že se jí to povedlo, a já jsem na ni neskutečně pyšná. Věřím tomu, že každému, kdo se o téma krimi zajímá, tato kniha naplní jeho očekávání, protože kombinace Lucčiny preciznosti a zároveň nadhledu je to, co její vyprávění dělá jedinečným. Takže ti, milá kniho, přeji, aby ses dobře prodávala, lidem jsi při čtení příběhů naháněla husí kůži a ukázala jsi i tu temnou stranu našeho světa. Myslím si totiž, že spousta z nás ani netuší, jaké hrůzy je člověk schopen udělat.

Takže vítěj, kniho, na světě!

Barbora Krčmová

VĚNOVÁNO VŠEM MILOVNÍKŮM KRIMI

H. H.
HOLMES

PŘÍJMENÍ H. H. HOLMESE BY MOHLO KLAMNĚ VÉST KE SPOJITOSTI SE ZNÁMÝM DETEKTIVEM SHERLOCKEM HOLMESEM. ALE HENRY HOWARD HOLMES STÁL NA DRUHÉ STRANĚ ZÁKONA.

Tento muž, považovaný za prvního sériového vraha Spojených států, se narodil 16. května 1861. Henry Howard Holmes nebylo jeho rodné jméno, vzal si ho, aby unikl hříchům, které jej pronásledovaly už od mládí.

Rozhodně se neměl čím chlubit. Už na koleji, když pracoval na pitevně, schválně mrzačil mrtvoly, aby oklamal pojišťovny.

Ještě jako Herman Webster Mudget byl v New Yorku viděn ve společnosti chlapce, který se později pohřešoval a nikdy nenašel.

KDYŽ SE PŘESTĚHOVAL DO PHILADELPHIE, PRACOVAL V LÉKÁRNĚ A ZPŮSOBIL SMRT MLADÍKA, KTERÝ SI OD NĚJ NA JEHO DOPORUČENÍ ZAKOUPIL NEZNÁMÉ LÉKY.

Roku 1886 se rozhodl nechat za sebou svůj předchozí život a už jako H. H. Holmes se přestěhoval do Chicaga. Tam začal nový život, bohužel ne čestnější.

Krátce po svém příjezdu začal pracovat v lékárně na 63. ulici. Protože měl velké znalosti z dřívějšíka, rychle si získal důvěru zákazníků. Byl šarmantní, extrovertní, vždy věděl, co lidé chtějí slyšet. Uměl se vkusně oblékat, dobře vypadal a využíval toho – v jeden čas byl ženatý se třemi ženami najednou.

Dům hrůzy

V roce 1887 koupil velký objekt hned naproti lékárně, kde pracoval. Dům byl velmi rozlehlý i na svou dobu – Chicago v té době bylo v rozkvětu a velké domy přibývaly jako houby po dešti. Město navíc bylo železničním centrem státu a všechny vlaky projížděly právě přes něj.

Holmesova nemovitost měla tři patra a přes sto pokojů. Jeho plánem údajně bylo dům zrekonstruovat tak, aby se dal pronajímat na obchodní prostory i byty. Ve svém sídle Holmes plánoval vybudovat přízemí s velkými skleněnými výlohami, kde by se otevřela řada obchodů. Ve třetím patře měly být byty pro stále narůstající populaci větrného města. Mnozí budoucí nájemci se ovšem měli stát Holmesovými oběťmi. Ti šťastnější si prohlédli druhé patro. Ti méně šťastní skončili ve sklepe, který si Holmes speciálně upravil pro své šílené činy.

HOLMES DŮMYSLNĚ ČASTO STŘÍDAL DĚLNÍKY NA STAVBĚ, ABY NIKDO Z NICH NEMOHL DÁT DOHROMADY VŠECHNY KOUSKY SKLÁDAČKY A DOVTÍPIT SE, ŽE HOLMES VE SVÉM DOMĚ BUDUJE NĚCO ZVRHLÉHO. DŮM BYL DOKONČEN V ROCE 1892. KDYŽ V ROCE 1894 POLICIE POPRVÉ VKROČILA DOVNITŘ, BYL UŽ HOLMES ZA MŘÍŽEMI.

Labýrint

Ve druhém patře domu byla spousta falešných stěn a příček, některé místnosti měly patery dveře, některé pak žádné. Pod mnoha místnostmi byl vytvořený prostor, který mohl kdokoli snadno přehlédnout. Stěny byly vyztuženy kovovými pláty a odhlučněny, aby náhodou nebyl slyšet křik Holmesových obětí.

Holmesův vlastní byt měl padací dveře v koupelně, ty pak odhalily schodiště, které vedlo k místnosti bez oken. V té byl jen jakýsi tobogán vedoucí do sklepa. Asi tušíte, že nesloužil pro dopravu špinavého prádla do prádelny...

Jedna z místností měla ve stěnách nádrže plynu. Když dovnitř Holmes zamkl oběť, pustil plyn a jen čekal. Celý dům byl vybaven na svou dobu nebývale sofistikovaným alarmem, který spustil bzučák v Holmesově bytě, kdykoli někdo vešel do hlavní haly anebo začal scházet po schodech dolů.

Chicagský dům hrůzy

Police v domě našla spoustu důkazů. Nejhorší byly asi kosti, těch bylo po domě víc než dost a některé byly evidentně dětské. Podle odhadů musely patřit šesti- nebo sedmiletému dítěti. Všechny kosti byly lidské.

Sklepní prostory pak policii vyrazily dech – našlo se zde chirurgické křeslo pokryté krví a spousta krvavých dámských šatů. Nechyběly chirurgické i mučicí nástroje a také krematorium. Na policích byla ve sklenicích spousta kyseliny, asi na rozkládání těl. Celý prostor vypadal jako ráj šíleného chirurga. A tím už byl Holmes prakticky od školních let. Jeho fascinace mrtvými těly a chirurgickými dovednostmi byla obrovská. Když zabil své oběti ve druhém patře, jejich těla tunelem posílal právě do sklepení a tam je rozřezal, orgány i kostry prodával na lékařské účely, ale také na černém trhu.

Přestože zvenčí sídlo nevypadalo nijak lákavě, povedlo se Holme-sovi vlákat dovnitř neuvěřitelné množství lidí. Působil totiž na své okolí víc než důvěryhodně, měl peníze a nezapomeňme, ženám se líbil. Všechny jeho oběti tudíž „na návštěvu“ přišly dobrovolně. Většina z nich byli zaměstnanci, nebo spíš zaměstnankyně. Během pouhých dvou let, kdy zámek využíval, najal 150 žen, aby pro něj pracovaly jako stenografky. Některé z nich byly z dobrých a bohatých rodin, které je už pak bohužel nikdy neviděly. Holmes některé své „oblíbené“ oběti dokonce fotil. Byly mladé, krásné a u hezkého gentlemana hledaly klidný přístav.

Díky tomu, že město bylo v té době na vzestupu a projížděla jím spousta lidí, měl Holmes spoustu možností okouzlovat stále nové a nové osoby. Kdyby býval bydlel v malém městě, mizející obyvatelé by rychle vzbudili pozornost. Přestože by se mohlo zdát, že mizení jeho zaměstnankyň si nakonec někdo musí povšimnout i ve velkoměstě, Holmese nakonec prozradila úplně jiná věc. Mizející dívky

totiž byly mladé, a tak si lidé prostě mysleli, že se vrátily domů nebo se odstěhovaly za prací do jiného města.

HOLMES BYL NAKONEC ZATČEN ZA FINANČNÍ PODVODY V BOSTONU 17. LISTOPADU 1894.

Po dekádě páchání trestné činnosti tak byl H. H. Holmes konečně za mřížemi. A od chvíle, kdy byl spojen s jednou vraždou, jako by se protrhla hráz. Jeho finanční podvody byly najednou zastíněny mnohem většími hrůzami.

HOLMES SE NAPŘED PŘIZNAL K 27 VRAŽDÁM. BĚHEM VÝPOVĚDÍ ALE POČTY NEUSTÁLE MĚNIL. PŘESNÝ POČET OBĚTÍ SE NIKDY NEPODAŘILO ZJISTIT. HOLMES VYBAVIL SVŮJ ZÁMEK VÍC NEŽ DŮMYSLNĚ. TĚLA BUĎ ROZPRODAL, NECHAL ROZPUŠTIT V KYSELINĚ, NEBO SPÁLIL – V KAMNECH, DO KTERÝCH SE VEŠEL DOSPĚLÝ ČLOVĚK. (V POPELU POLICIE NAŠLA I ŘETÍZEK Z DÁMSKÉ BOTY.)

Sám Holmes o sobě říkal, že se narodil s ďáblem v těle a s touhou vraždit si neuměl poradit, stejně jako si básník neumí zakázat psát poezii. Do karet mu navíc hrál obrovský příliv obyvatel, který do takzvaného Bílého města přijížděl a hledal bydlení, byť třeba jen dočasně.

Žně Holmesovi přinesl také rok 1893, kdy se v Chicagu konala světová výstava, kterou navštívilo přes milion lidí. Když vezmeme v potaz asi tisícovku osob, které se po výstavě začaly pohřešovat, mohl počet Holmesových obětí přesáhnout i 200.

Během soudního procesu se z větší části Holmes zastupoval sám. Podle novin projevil překvapivé znalosti zákona a okouzlil šarmem a milou povahou.

Ani jeho šarm ale neobměkčil porotu a soudce a byl odsouzen k smrti oběšením. Vědom si toho, co se s tělem děje po pohřbení, žádal Holmes, zda by mohl být v rakvi zalit do cementu.

Ďábel

Těsně před vykonáním rozsudku se podle novin a povídaček H. H. Holmes proměnil v ďábla. Jeho tvář prý postrádala jeho pověstný šarm a změnil se ve strašidelnou postavu.

Ani proces popravy neproběhl podle očekávání. Místo toho, aby se mu zlomil vaz, když se pod ním propadla podlaha, dvacet minut čekal na smrt udušením.

Lidem, kteří se podíleli na popravě a vyšetřování, se pak podle vyprávění děly podivné věci.

MUŽ, KTERÝ DAL POLICII NA HOLMESE TIP, BYL ZASTŘELEN CHICAGSKÝM POLICISTOU. DOZORCE, KTERÝ HO MĚL VE VĚZENÍ NA STAROST, SE ZABIL. A ZA PODIVNÝCH OKOLNOSTÍ SHOŘELA I KANCELÁŘ OKRESNÍHO PRÁVNÍKA. JEDINÁ VĚC, KTERÁ POŽÁR PŘEŽILA, BYLA ÚDAJNĚ FOTOGRAFIE H. H. HOLMESE.

Patrick Quinlan, bývalý správce Holmesova domu, který o jeho tajemství, hned po majiteli, věděl nejvíc, spáchal v roce 1914 sebevraždu. Zanechal po sobě dopis o jedné větě: „Nemohl bych spát.“

Co zbývá?

Po H. H. Holmesovi zůstaly také dvě děti – Robert Lovering Mudgett a Lucy Theodate Holmesová. Obě děti zemřely v roce 1956.

Samotný dům byl značně poškozen ohněm v roce 1895. Podle deníku *New York Times* byli viděni dva muži, jak mezi osmou a devátou hodinou večerní vcházejí zadními dveřmi dovnitř a po jejich odchodu začal zámek hořet. Hasiči na místě našli plynové bomby.

Budova požár přežila a byla funkční až do roku 1938. V tomto roce byla stržena a na jejím místě dnes stojí pobočka pošty.

ABY UMLČELA KONSPIRAČNÍ TEORIE, ŽE HOLMES VE SKUTEČNOSTI PŘEŽIL SVOJI POPRAVU A MÍSTO NĚJ BYL POHŘBEN NĚKDO NEZNÁMÝ, PROVEDLA V ROCE 2017 JANET MONGE Z PENSYLVÁNSKÉHO MUZEA ARCHEOLOGIE A ANTROPOLOGIE EXHUMACI ZLOČINCOVÝCH OSTATKŮ. PROTOŽE BYLA RAKEV ZALITA CEMENTEM, TĚLO ZŮSTALO V NEDOTČENÉM STAVU. OBLEČENÍ BYLO VÝBORNĚ ZACHOVALÉ A DOCHOVAL SE I HOLMESŮV POVĚSTNÝ KNÍR. TĚLO BYLO PODLE ZUBŮ POZITIVNĚ IDENTIFIKOVÁNO JAKO H. H. HOLMES. PO IDENTIFIKACI BYLO ZNOVU POHŘBENO.

BOY IN THE BOX

Chlapec v krabici je svým způsobem kriminalistickým pomníčkem Filadelfie. Jeho tělo je uloženo k věčnému odpočinku na filadelfském hřbitově Ivy Hill v Cedarbrook. Jeho hrob poznáte snadno – na náhrobním kameni je místo jména vytesáno jen „Neznámé dítě Ameriky“ a je na něm vždy položeno množství plyšových hraček a květin. A jeho případ i po více než 60 letech budí spousty otázek a konspiračních teorií. Chlapec byl nalezen mrtvý, sám a nahý, v krabici. Nikdo ho před desítkami let nedokázal identifikovat.

Lovec bez svědomí

V roce 1957 severně od Filadelfie se vydal lovec ondater zkontrolovat své pasti. Při obhlídce narazil na lepenkovou krabici, kterou někdo jen tak odhodil u cesty. Když krabici otevřel, našel v ní tělo mrtvého chlapce, zabalené jen do kostkované deky. Protože se ale bál, že mu policie zabaví jeho pasti, krabici zase zavřel a pokračoval v obchůzce.

O pár dní později projížděl po cestě student, který viděl podél cesty běžet králíka. Protože věděl, že v okolí jsou nastraženy pasti, šel hlouběji mezi stromy, aby se ujistil, že je zvíře v pořádku. I on narazil na krabici s mrtvým chlapcem. Přestože ani on nechtěl mít oplétačky s policií, nález těla nahlásil.

Kdo je chlapec z krabice?

Nalezený chlapec vypadal na věk mezi 4–7 lety. Policie se hned po nálezu těla upínala k tomu, že tak malé dítě bude určitě někdo postrádat a nahlásit jeho zmizení.

Kdyby byl nalezený chlapec upravený a dobře živěný, nejspíš by tomu tak bylo. Jenže on byl zanedbaný a silně podvyživený. Měl čerstvě ostříhané vlasy, na těle se dokonce našly ještě ustrížené chomáče. Na těle byly viditelné chirurgické zákroky na kotníku, v rozkroku a na bradě.

Jako poslední šanci na identifikaci police chlapci odebrala otisky prstů. I když pravděpodobnost shody v databázi byla u takto malého dítěte nízká. To se bohužel potvrdilo, žádná shoda nebyla nalezena.

Pátrání

Během několika dalších let byly po Filadelfii a ve spoustě dalších městech v Pensylvánii rozeslány čtyři tisíce letáků s výzvou, jestli chlapce někdo nezná. Kvůli letáčkům byla provedena rekonstrukce chlapcova obličeje, pro snadnější identifikaci. Odborníci tak na výsledný leták umístili fotografii bezstarostného usmívajícího se chlapce. Letáky visely v té době na všech policejních stanicích, na poštách, obchodech. Dokonce dorazily lidem domů spolu s účtem za plyn. Ale nevedlo to nikam. Nikdo chlapce nepohřešoval ani nepoznal.

Případ je dodnes na stejném bodě jako v roce 1957. Policie se několikrát vrátila na místo nálezu, kromě dětského oblečení se ale nic podstatného nikdy nenašlo. Protože ale lidé nezapomínají, chopili se případu milovníci konspiračních teorií.

Teorie číslo 1

V roce 1960 údajně řekl zaměstnanec koronerovy kanceláře svému psychiatrovi, že chlapec pocházel z nedalekého dětského domova. Narodil se dceři ředitele tohoto ústavu a zemřel náhodou. Policie se po této stopě dokonce i vydala. V dětském domově našla deky velmi podobné té, v níž byl chlapec zabalen. Našla dokonce i košík prodávaný ve své době v krabici dost podobné té, ve které byl chlapec nalezen. Bohužel se ale nepodařilo vraždu chlapce s dětským domovem dál spojit.

Teorie číslo 2

Žena známá pouze jako „M“ se přihlásila na policii několik let po nález chlapcova těla. Tvrdila, že její matka byla velmi zlý člověk a chlapce koupila a mučila několik let v jejich domě. Zabila ho

prý náhodou. Chlapec vyzvracel večeri z pečených fazolí a matka ho potrestala tím, že mu bila hlavou o zeď. Pak se ho pokoušela vykoupat, aby se probral z bezvědomí, ale to už se nepodařilo.

I po této stopě se policie okamžitě vydala. V chlapcově žaludku totiž opravdu byly nalezeny pečené fazole a jeho prsty vypadaly jako zvrásněné z pobytu ve vodě. Tyto dvě stopy navíc nebyly sdíleny s veřejností. „M“ navíc chlapce popsala jako dlouhovlasého, což zapadalo do teorie o náhle ostříhaných vlasech. I zranění na chlapcově hlavě by odpovídalo ranám o zeď.

Bohužel, jakékoli spojení s rodinou tajemné „M“ se nepodařilo prokázat. Když vyšetřovatelé začali pátrat v minulosti této svědkyně, zjistili, že byla několikrát léčena s psychickými potížemi. Dokonce ani sousedé a blízké okolí rodiny nepotvrdili, že by kdy viděli jakéhokoli chlapce v jejich domácnosti.

Nová naděje?

21. března 2016 vydalo Národní centrum pro pohřešované a zneužívané děti forenzní aktualizovanou rekonstrukci obličeje oběti a přidalo ji do své databáze.

V srpnu 2018 Barbara Rae-Venterová, genetická genealožka, která pomohla identifikovat zabijáka z Golden State pomocí techniky profilování DNA, uvedla, že stejnou metodou se pokusila identifikovat Chlapce z krabice. Amatérské skupiny, které používají online databáze, jako jsou Doe Network a Websleuths, se také pokusily vyřešit jeho identitu. V jednu chvíli to vypadalo, že se podařilo najít podobnou linii DNA s rodinou žijící poblíž Filadelfie. Ani tato stopa ale nakonec nikam nevedla.

OD NÁLEZU NEZNÁMÉHO CHLAPCE SE OBJEVILA JEŠTĚ SPOUSTA DALŠÍCH TEORIÍ, ŽÁDNÁ ALE NEPŘINESLA VÝSLEDEK. ZATÍM TO VYPADÁ, ŽE CHLAPEC Z KRABICE ZŮSTANE NAVŽDY ZÁHADOU.

WEST MEMPHIS THREE

Už se nevrátí!

5. KVĚTEN 1993 BYL PRO VĚTŠINU Z NÁS DEN JAKO KAŽDÝ JINÝ. PRO RODINY TŘÍ DĚTÍ TO ALE BYL NEJHORŠÍ DEN JEJICH ŽIVOTA.

Tři osmiletí chlapci, Steve Branch, Michael Moore a Christopher Byers, si vyrazili ven. Domů se už nikdy nevrátili. Naposledy je viděli si spolu hrát tři lidé ze sousedství. Pak je ještě zahlédl nevlastní otec Stevea Branche, který jim kolem půl sedmé řekl, že už je pozdě a měli by jít domů k večeři.

Od té doby byli pohřešováni.

První hlášení přijala policie od Christopherova adoptivního otce Johna Marka Byerse kolem sedmé hodiny večer.

Přestože byli chlapci nahlášeni jako ztraceni, policie a pár sousedů prohledali toho večera jen blízké okolí. Širší pátrání začalo v 8 hodin ráno následujícího dne, tedy 6. května. I v tento den se na pátrání podílela spousta místních obyvatel – zmizení tří malých hochů otráslو místní komunitou. Ve skupinách začali prohledávat nejen blízké okolí, ale zaměřili se hlavně na Robin Hood Hills, kde si chlapci předchozí den podle svědků hráli. Přestože pátrání bylo velmi pečlivé, nenašla se jediná stopa, která by naznačovala, kde by chlapci mohli být.

Zlom nastal odpoledne, kdy důstojník Steve Jones zahlédl černou botu jednoho z chlapců v jedné z bahnitých struh, které vedly do kanalizační stoky protékající Robin Hood Hills. Později byli nalezeni i pohřešovaní chlapci – mrtví. To, co policisté našli, se jim nesmazatelně vrylo do paměti.

Místo činu

Všichni chlapci byli nalezeni nazí a svázaní tkaničkami od bot – pravý kotník byl přivázaný za zády k pravému zápěstí, levý kotník k levému

zápěstí. Jejich oblečení bylo nalezeno kus dál od místa nálezu těl, v řece. Všechno oblečení bylo obráceno naruby, většina se zachytila za větve a klacky zapíchané do bahna v potoce. Spodní prádlo dvou z chlapců se nikdy nenašlo.

PODLE PATOLOGA PROVÁDĚJÍCÍHO PITVU CHRISTOPHER BYERS ZEMŘEL NA MNOHOČETNÁ ZRANĚNÍ, ZATÍMCO MOORE A BRANCH ZEMŘELI NA KOMBINACI ZRANĚNÍ A UTONUTÍ. BYERS MĚL NAVÍC ZRANĚNÍ NA PENISU.

Police se původně domnívala, že chlapci byli i znásilněni. To později odborníci vyloučili, i přestože se našly vzorky DNA ze spermatu na kalhotách chlapců nalezených na místě. Na vysvětlení zranění na Byersových pohlavních orgánech se odborníci neshodli – jedni tvrdili, že se pachatel pokoušel chlapce vykastrovat, protože se jednalo o řezná zranění, druzí byli přesvědčeni, že o tato zranění se mohla postarat po smrti divoká zvířata.

Počáteční pitevní zpráva objevila v Christopherově krvi zbytky léku Ritalin. Ten mu ale byl podáván kvůli jeho problémům s hyperaktivitou podle jeho lékaře i rodičů dlouhodobě. Vyšetřovatelé rodiče zprvu konfrontovali s informací, že kdyby chlapec lék pravidelně užíval, jeho obsah v krvi by byl vyšší. Vysvětlení ale mohlo být prosté – Christopher si 5. května svoji dávku zapomněl vzít.

Podezřelí

Podezřelými se stali tři mladíci: Jessie Misskelley (16), Jason Baldwin (17) a Damien Echols (18).

Baldwin a Echols byli vyslýcháni pár dní po nalezení těl zavražděných chlapců. Mezi místními byli známi jako chuligáni, kteří si se zákonem hlavu nelámou. Několikrát byli zadrženi za výtržnictví a drobné krádeže. Misskelley podle svého okolí nešel pro ránu daleko a za násilí byl vyloučen ze střední školy, stejně jako Echols.

Všichni se znali ze střední školy, ale že by byli bližší přátelé, se nikdy neprokázalo. (Baldwin ovšem školu záhy opustil a začal studovat jinde grafický design.)

Vyslýchán byl i psychiatr Damiena Echolse, který popsal, že jeho pacient trpí přeludy a halucinacemi a zhruba tři měsíce před vraždami se mu přiznal, že má superschopnosti, protože pije lidskou krev.

Další podezřelí?

Dalšími podezřelými se stali Chris Morgan a Brian Holland.

Oba měli drogovou minulost, oba chlapce od vidění znali. Morgan dokonce jezdil ve čtvrti, kde chlapci žili, se zmrzlinářským autem. Zatčení byli kalifornskou policií 17. května 1993 a podstoupili výslech na detektoru lži. U obou mužů zachytil detektor odchylku při odpovědích na otázku, zda mají se zločinem něco společného. Morgan pak přiznal svoji závislost na drogách a alkoholu, díky nimž mívá výpadky paměti. Připouštěl, že je možné, že čin spáchal, ale nepamatuje si na to. Později byly do West Memphisu zaslány vzorky krve a moči obou mužů. Následně je policie jako podezřelé vyloučila.

Dále se do hledáčku policie dostal neznámý muž, tzv. „pan Bojangles“.

TOHO VEČERA, KDY SE CHLAPCI ZTRATILI, BYL TOTIŽ NAHLÁŠEN VÝSKYT DEZORIENTOVANÉHO A OD KRVE UMAZANÉHO MUŽE NA DÁMSKÝCH ZÁCHODECH V RESTAURACI BOJANGLES. MUŽE ALE Z TOALET ZAMĚSTNANCI VYHODILI. POLICISTKA, KTERÁ K RESTAURACI PŘIJELA, SE NA TOALETY NEŠLA ANI PODÍVAT A MANAŽERA RESTAURACE MARTYHO KINGA VYSLECHLA JEN PŘES „DRIVE THRU“ OKÉNKO.

Manažer už po zbytek otevírací doby nechal dámské toalety uzavřené. Když se zpráva o ztracených chlapcích druhý den rozšířila, oslovil policii, jestli by nechtěla přijet a odebrat vzorky ze stěn umaza-

ných krví z rukou neznámého muže. Police odebrala vzorky a odvezla si i sluneční brýle, které tam muž zapomněl. Policejní detektiv Bryn Ridge později přiznal, že se vzorky ztratily. Na místě činu se později našel vlas odpovídající muži tmavé pleti.

Vyšetřování

Policisté došli k závěru, že by viníkem by mohl být už vyslýchaný Damien Echols. Proti němu hovořil jasně nejen detektor lži, který zachytil odchylky při otázkách týkajících se vražd chlapců. Během jednoho z výsledků Echols zmínil, že jedna z obětí měla poraněné genitálie, což byla informace, kterou veřejnost neznala. Echols patřil rozhodně k těm, které policie vyslýchala víc než ostatní. Nakonec proti němu ale nenašla dostatek důkazů, aby ho z činu obvinila.

Také Jessie Misskelley patřil k těm, kdo na policejní stanici strávil spoustu času. Přestože se prokázalo, že jeho IQ dosahuje pouhých 72, byl vyslýchán sám, bez právníka. Výslech trval dlouhých 12 hodin. Zajímavostí je, že existuje jen 46 minut záznamu z tohoto výsledku. Během něj se Jessie Misskelley k činu přiznal. Pak své přiznání odvolal. Dle svých slov se bál policistů, a i když mu byla sdělena jeho práva (takzvaná Miranda rights – varování, které slyšíme od zatýkájících policistů v každém druhém kriminálním filmu), prý jim nerozuměl, a tudíž nemůže být výslech platný.

KRÁTCE PO PRVNÍM MISSKELLEYHO VÝSLECHU ZATÝKÁ POLICIE ECHOLSE I BALDWINA.

Osm měsíců po svém prvním přiznání podal Jessie Misskelley další vyjádření, tentokrát v přítomnosti svého právního zástupce Dana Stidhama. Ačkoli mu právník doporučil, aby mlčel a nechal mluvit jeho, Misskelley stejně vypovídal. Stidham později policii kritizoval v rozhovorech pro média.

Vicki Hutchesonová

Žena tohoto jména, žijící ve West Memphisu teprve chvíli, sehrála ve vyšetřování případu také svojí roli. 6. května 1993, ještě před nálezem těl, vypovídala na policejní stanici, připojená na detektor lži, v případě krádeže peněz svého podřízeného. Přítomen byl i její syn Aaron, kamarád zmizelých chlapců. Aaron se jen tak mimochodem policistům zmínil, že si chlapci chodili hrát do domku, který byl v místech, kde se později nalezla těla. A dodal, že vraždy viděl – spáchali je prý satanisté mluvící španělsky. Dokonce popřel, že by vrahy byli Misskelley, Echols a Baldwin. Domek na hraní se v okolí místa činu nakonec nenašel, ale policie se upnula k nové stopě: vraždy spáchal satanistický kult.

Hutchesonová nabídla policii spolupráci – v jejím domě nainstalují odposlechy a ona si pozve na návštěvu Echolse a Misskelleyho, třeba se přiznají.

Přes veškerou snahu se jí však ani jeden nikdy na odposlech nepřiznal. Hutchesonová pak policii tvrdila, že s oběma mladíky byla na tajném čarodějnickém obřadu v Arkansasu a tam se opilý Echols přiznal k vraždě všech tří chlapců. Odmítla ale říct, kde se rituál konal nebo kdo další se ho účastnil. S největší pravděpodobností si celou situaci vymyslela. Posléze přiznala, že jí šlo o odvedení pozornosti od vlastních prohřešků a také že trochu doufala, že získá odměnu za dopadení vrahů.

Soud

Jessie Misskelley byl souzen samostatně, Jason Baldwin a Damien Echols dohromady. Podle takzvaného „Bruton rule“ pak případné přiznání Misskelleyho neovlivní verdikt nad Baldwinem a Echolsem.

Obhájci Jessieho Misskelleyho se snažili u soudu napadnout chyby, které policie udělala při výslechu. Ať už šlo o první, dvanáctihodinový výslech bez právníka, nebo o ignorování nízkého IQ jejich klienta.

Poukazovali také na to, že Misskelley své výpovědi neustále měnil a vymýšlel si v nich. Tvrdil například, že pozoroval, jak jeho dva přátelé chlapce znásilnili. Ani jeden z hochů přitom podle patologa znásilněn nebyl. Dokonce se prý pokusil pomoci jedné z obětí utéct, ale Baldwin s Echolsem mu to překazili. Obhájce si k soudu pozval i psychiatra, který potvrdil, že ze záznamu výsledku jasně vyplývá, že nikdo nebral v potaz Misskelleyho nízkou inteligenci. Navíc detektivům řekl, že u řeky byl se svými přáteli okolo půlnoci (přestože k činu muselo dojít už odpoledne) a ti ho dalšími otázkami zmanipulovali ke správnému času vraždy.

SAMOTNÍ OBHÁJCI PAK STAVĚLI NA TOM, ŽE NA MÍSTĚ ČINU SE NENAŠLY ŽÁDNÉ STOPY, KTERÉ BY K OBVINĚNÉ TROJICI VEDLY – ŽÁDNÉ STOPY KRVE NEBO SEMENE OBŽALOVANÝCH. DOKONCE ANI SCHOPNÍ SÉRIOVÍ VRAZI NEUMĚJÍ TAK DOKONALE ZAHLADIT STOPY, NATOŽ TŘI NEZLETILÍ. ANI TO OVŠEM SOUDU NESTAČILO.

5. února 1994 padl neúprosný verdikt: jedna vražda prvního stupně, dvě vraždy druhého stupně. Jessie Misskelley dostal trest doživotí a 40 let k tomu.

Tři týdny po skončení jeho soudu se před porotu postavili Baldwin a Echols. K soudu byli přizváni i odborníci na satanistický kult a rituální vraždy. Obžaloba se před začátkem soudu setkala s rodiči obětí, aby jim oznámila, že pro soud zbylých dvou obviněných bohužel potřebuje svědectví Jessieho Misskelleyho, což může znamenat snížení jeho doživotního trestu. Navíc jeho výpověď v tomto případě musí být dobrovolná a on může odmítnout.

K usvědčení celé trojice vedly tyto důkazy: na místě činu se našlo vlákno shodné s vláknem z halenky matky Jasona Baldwina (takzvaný sekundární přenos). Druhé vlákno nalezené na místě činu pocházelo pravděpodobně z košile Damiena Echolse. Policie pak měla svědectví

dětí ze softbalového týmu, které slyšely Echolse vyprávět, že ty tři chlapce zabili. Dalším důkazem pak mohl být ještě nůž nalezený v jezeře za Jasonovým domem. Nůž byl objeven ve vodě a policie na něm našla malý vzorek krve. Testy ukázaly, že DNA získaná ze vzorku u nože souhlasí s DNA Christophera Byerse. Tuto domněnku obhájce rozcupoval, když se před soudem ptal lékaře, zda by bylo možné takto velkým nožem způsobit například zranění na genitáliích, kdy byl penis stažen z kůže. Navíc pod tlakem, potmě a bez chirurgické praxe a znalostí. Lékař uznal, že by to s největší pravděpodobností možné nebylo.

Jessie Misskelley svědectví odmítl se slovy, že nebude lhát před soudem o věcech, které nikdo z nich neudělal.

Damien Echols se u soudu musel zpovídat i ze svého jména, protože jméno Damien podle obžaloby zavání satanismem. Damien navíc rád nosil černou, stejně jako jeho rodiče a sestra. Neprospělo mu ani zjištění žalobce, že vlastní knihu o čarodějnictví. Vysvětlovat musel také texty, které si psal do poznámkového bloku, o kterých se později ukázalo, že se jedná o texty písni kapely Metallica. Echols navíc podle obžaloby věděl o pořezaných pohlavních orgánech jednoho z chlapců. Obhajoba se snažila bránit tím, že spousta detailů unikla do médií. Televizi jako svůj zdroj potvrdil i sám Echols. Navíc se policie opírala o výsledky, které nebyly nikde zaznamenané, jen v paměti detektivů. Ty pak Echols označil za smyšlené. Ani to mu ale nepomohlo.

Michael Roy Carlson

Mladík tohoto jména pobýval v průběhu vyšetřování v detenční vazbě spolu s Jasonem Baldwinem. U soudu tvrdil, že se mu Jason přiznal, že zavraždil tři chlapce a v rámci jakéhosi rituálu pil krev z genitálií jednoho z nich. Nejen obhájcem přišlo zvláštní, že celý rozhovor měl proběhnout v srpnu, ale Carlson se přihlásil se svým svědectvím až v únoru. Carlson vysvětloval, že prý nechtěl nechat trpět pozůstalé. Když se obhajoba snažila zjistit detaily, získala vyjádření vězeňského psychologa, který označil Carlsona za lháře a nedůvěryhodnou osobu.

Televize a noviny mezitím odvedly svoji práci. Reportáž o tom, jak se Baldwin v kostele poblíž místa činu svěřil ministrantovi, kterak má smlouvu s ďáblem a brzy zemře, mu u soudu také určitě nepomohla.

Výsledek? Echols byl odsouzen k trestu smrti, Baldwin na doživotí. Oba za trojnásobnou vraždu.

Nic není, jak se zdá

Ihned po vynesení rozsudku se snesla na celou westmemphiskou policii vlna kritiky. Média přinášela jednu reportáž za druhou a pokaždé přišla s něčím novým.

Policie vytáhla těla z vody, aniž by se k nim dostal koroner. Nechali je pak celé dvě hodiny na pospas slunci a hmyzu, než odborníka zavolali, aby těla prohlédl. Dokonce ani nebylo možné prohledat potok kvůli případným stopám, protože ho policie nechala zasypat pískem, když vytáhla těla z vody.

NA MÍSTĚ ČINU NEBYLA ŽÁDNÁ KREV, VZHLEDEM KE STAVU TĚL BY JÍ TAM ALE MĚLA BÝT SPOUSTA. JISTÁ MÉDIA SPEKULOVALA NAD TÍM, JESTLI TAK MALÉ POLICEJNÍ ODDĚLENÍ MOHLO ZVLÁDNOUT TAK ZÁVAŽNÝ ČIN. NĚKTERÉ FYZICKÉ DŮKAZY BYLY ZABALENY DO PAPIROVÝCH SÁČKŮ Z MÍSTNÍHO SUPERMARKETU, MÍSTO ABY BYLY ŘÁDNĚ UCHOVÁNY V OCHRANNÝCH SÁČCÍCH, KTERÉ POLICIE STANDARDNĚ POUŽÍVÁ.

Odpůrcům rozsudku dělaly starosti také kousance, které byly na tělech obětí viditelné. Přestože prvotní ohledání ani následná pitva žádné informace o případných kousancích nepřinesly. Ačkoli se policie na začátku bránila, že na tělech obětí žádné nebyly, později připustila, že známky pokousání těla nesla.

V květnu 1994 podávají všichni tři obžalovaní odvolání. Misskelleyho právník podal odvolání k nejvyššímu soudu. V roce 2007